

Utorok 27. 02. 2024, ráno

Odpustenie

Ak odpustíš jednému, oslobodíš dvoch. Odpustiť a zabudnúť je lepšie, ako nezabudnúť a opustiť.

„Nemal si sa teda aj ty zľutovať nad svojím spolusluhom, ako som sa ja zľutoval nad tebou?“ (Mt 18, 33).

Taliansky spisovateľ Carlo Carretto píše, že černošské deti v Amerike sa dnes učia naspamäť z katechizmu svojho veľkého učiteľa Martina Kinga, túto udalosť: Bolo predpoludním a bolo veľmi horúco. Malý černochoch, ktorý sa volal Tom, sa ponáhlal zo školy do tlačiarne, aby odtiaľ odniesol veľký balík novín a doručil ich roznášačom prv, než príde domov na obed. Za túto službu si zarobil pár dolárov. V tento horúci deň Tom niesol balík na pleciach, ale ho veľmi bolel žalúdok a potreboval sa zastaviť na ukrytom miestečku, aby sa mu ulavilo. Išiel vedľa miestečka, kde videl nápis: „Iba pre bielych.“ Tom mal strach vstúpiť dnu. Báł sa, že ho tam nachytá dajaký biely Jim. Ale keď videl, že ulica je prázdna, vbehol dnu. Po malej chvíli začul blížiac sa kroky. Cítil sa ako stratený. Pomyslel si: „Jim príde a zrazí ma a budem lízať zem. Ale až budem mať dosť síl, utečiem a na ulici nájdem kameň a hodím ho do Jima a rodičom doma rozpoviem, ako som sa pomstil za násilie.“ Ale katechizmus pokračuje: „Nie tak Tom, môžeš urobiť aj niečo iné, keď ťa Jim zrazí. Toto iné ti kladiem na srdce ja, dr. Martin King, v mene našej revolúcie, ktorá má základ v láske. Vstaneš zo zeme. Špinavý, dokopaný. A v tom blate a zašpinení seba a celého sveta sa usiluj zbadať krv Ježiša Krista. A v Ježišovej krvi sa usiluj po- myslieť si, že Jim je surový, ale nevedomý. Nevie, čo robí. Odpusti mu, Tom, v mene Ježiša Krista. Spoločnosť, ktorú my chceme vybudovať, potrebuje takéto činy ako cement. Zajtra budeš žiť spolu s Jimom. On ťa pochopí zajtra, ak ho ty pochopíš dnes. Ty, Tom, buduj svoj zajtrašok silou lásky!

Nedostatok lásky, či neláska tohto sveta a zlá interpretácia udalostí života spôsobili, že sme sa ocitli vo väzení vlastných vnútorných zranení. Často sme nepríjemne prekvapení našimi neprimeranými reakciami v istých životných situáciách a divíme sa, odkiaľ sa to v nás vzalo. Sme zviazaní hnevom, nenávisťou, neopodstatneným strachom a mnohými ďalšími vlastnosťami, ktoré nám brania prežívať lásku a prijať pokoj do srdca, ktorý nám Boh ponúka. Veľakrát sme sa mohli presvedčiť, že nemáme na to, aby sme sa z tohto väzenia dostali vlastnými silami. Je tu však niekto, kto má moc nás odtiaľ dostať. Ten, ktorý: „vskutku niesol naše choroby a našimi bôľmi sa obťažil ... a jeho ranami sme uzdravení“ (Iz 53, 4 -

5), ten, ktorý zomrel na kríži za nás aj preto, aby sme znovu nadobudli stratenú slobodu - Ježiš Kristus. On môže vstúpiť do väzenia našich problémov, pokiaľ mu otvoríme dvere, pretože kľúče od zámku držíme v ruke my sami. Tie kľúče sa volajú „odpustenie“ a „pokánie“.

Boh chce, aby sme odpustili; neodpustenie je neposlušnosť voči Bohu.

Málo odpustíš - málo bude i tebe odpustené, mnoho odpustíš - mnoho i tebe bude odpustené... Odpustíš z celého srdca? Tak i Boh tebe odpustí. Ak odpustíš nepriateľovi, možno ho zmeníš na priateľa. Tak isto bude postupovať Boh s tebou. Čím viac niekto zhrešil proti nám, tým viac sa máme ponáhľať k zmiereniu sa s ním, pretože zmierenie sa s ním spôsobí odpustenie ešte väčšieho počtu našich hriechov. (sv. Ján Zlatoústy)

Otázky na zamyslenie:

- 1. Je vo mne nejaké zranenie, ktoré je spôsobené nedostatkom odpustenia?*
- 2. Komu potrebujem odpustiť, aby som sa stal slobodným?*
- 3. V dnešný večer sa pomodlím za človeka, ktorý potrebuje moje odpustenie.*